

se ne drzne pokvečiti prirode, dasiravno pogostoma in brez ceremonij pači ter zavija življenje. V teku nekolikoletnega njegovega delovanja treba je posebno omeniti zvezek spisov z naslovom »Utwory powieściowe« (1898). Nekateri odlomki (Tabu, Cienie) nosijo očitno sledove, da se je pisatelj seznanil z vprašanji, ki so mučila mišljenje zahoda. Vprašanje življenja in smrti, boleost življenja, spolni odnošaji, stališče človeka v prirodi, umetnost kot učiteljica življenja in umetnik kot kralj stvarjenja, nekak mysticizem ljubezenskih razmer — vse to je že upijaniło občutljivo nprav pisatelja, ki se še ni otresel nekđaj pridobljenih občutkov in prepričanj, ki so ga vezali z rojstno zemljo in s trpljenjem delavnega ljudstva. Bilo bi še prezgodaj kazati pota, katera še prekorači ta nenavadni talent. Po vsebini svojih del ekstremen in nezmeren, po prepričanju goreč rodoljub in demokrat, po občutkih pesimist, si je glede oblike prisvojil metodo francoskih in ruskih naturalistov ter prekosil druge mlade pripovednike. Obširnejše slike iz življenja še doslej nimamo od njega. Kak že napol pozabljen vtisk, kako pikro ali bridko čuvstvo mu da včasí snov za pripovedko. Njegova nprav je manj bujna, manj plodovita, in njegova misel je obrnjena k analizi.

(Konec prih.)

Pred nevihto.

Ilemni se na nebu zbirajo oblaki, ptice plahe letajo po zraki, varnega zavetja si iščoč, predno zabesni viharja moč.	Duša tudi v strahu nam trepeče, kadar bliža se oblak nesreče, in sočutnega želi srca, ki naj blage ji tolažbe da.
--	--

T. Doksov.

Največji greh.

Kako sem rad nekđaj srce odpiral vsem ljudem! A zdaj pred vsakim ga skrbno zaklenem in zaprem.	Ker mehko imel sem srce, ljudem sem bil v posmeh. Da vsakemu sem vse verjel, največji moj je greh.
--	---

Carmen.

